

21.7.70

115658

Kontorsjef Einar Syvertsen
Bolteløkken allé 10
Oslo 4

Jeg har mottatt Deres brev og artikkel, og setter pris på at De viser meg den tillit å opptre med navn og adresse. Det gir meg anledning til å presisere hensikten med artikkelen ved enkelte formuleringer nok ble overskygget for Dem og andre engasjerte på NS-hold.

Hensikten var å fremheve at begivenhetsforløpet i nord, dersom Munthe-Kaas's rapport holder stikk, for det første kan ha forspilt viktige chanser for den allierte krigføring, og for det annet kom til å volde skade og tap for det norske folk ved å skape forvirring hos mange med hensyn til den virkelige situasjon vi befant oss i. Jeg ser dette som vært kanskje alvorligste krigstap. Å tale om skyld hos våre allierte er meningsløst; de kjempet for sitt liv og sine folks frihet, og måtte naturligvis føre kampen etter eget beste skjønn, også i vår interesse.

De argumenterer på en slags nøytralitetslinje. Hadde Quisling og NS bare praktisert den! Men faktisk gjorde de fra første stund felles sak med Hitlertyskland, ikke bare som sympatisører og forbundsfeller i krigen ute, men fremfor alt også i et systematisk og brutalt forsøk på å "nyordne" = nazifisere det norske samfunn. Det var dette som skilte frontene i det indre, og det tjener ikke til noe å gjøre sig blind for denne enkle og harde kjennsgjerning. Vi skulle nok alle ønsket at det hadde gått annerledes, og at den kløft som oppstod, med et lite mindretall i forbund med okkupasjonsmakten og folkets overveldende flertall i motstand mot nazifiseringen, ikke hadde oppstått. Det var en ulykke at det skulle gå slik. Kanskje kunne intet ha avverget den, i hvert fall ikke når det gjaldt den lille kjerne i NS. Men jeg falt altså, etter å ha lest Munthe-Kaas, for den fristelse å runderne på om ulykken kanskje kunne ha blitt mindre, dersom kampen i nord hadde fortsatt frem til et annet utfall.

Med vennlig hilsen

Arvid Brodresen